

Arrest

**nr. 181 969 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juni 2015 en heeft zich op 29 juni 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2015.

1.3. Op 23 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te in het dorp Shalatak gelegen in het district Metherlam in de provincie Laghman. U bent een soennitische Pashtoun. U bent heden nog minderjarig. U ging nooit naar school in Afghanistan, maar u hielp uw vader op de landbouwgronden. In Jalalabad volgde u enkele maanden koranlessen.

Ongeveer twee jaar geleden wilden twee broers H.S. (...) en J. (...) de gronden van uw vader overkopen. Uw vader besloot hier niet op in te gaan omdat zijn gronden het enige inkomen waren voor de familie. Toen u eens op bezoek was bij uw tante in Jalalabad kwamen deze broers opnieuw langs bij uw vader en uw broer. Ze dwongen hen de eigendomsdocumenten te tekenen, maar uw broer en vader weigerden. Hierop werden ze meegenomen naar een onbekende plaats. Uw familie besloot klacht in te dienen, maar de autoriteiten registreerden deze niet omdat die twee broers veel macht hadden in de regio. Ongeveer 10 tot 15 dagen later werden jullie op de hoogte gebracht door een herder die twee lijken vond in de buurt van jullie huis. Het bleek om uw vader en broer te gaan. Jullie huis in Mehterlam werd nadien in brand gestoken door die twee broers uit wraak voor de klacht die jullie tegen hen hadden ingediend. De man van uw tante besloot u mee te nemen naar zijn huis in Jalalabad. De man van uw tante werd zelf bedreigd en twee dagen ontvoerd omdat hij u en uw gezinsleden hielp. Hij vertelde u dat die twee broers u dood wilden omdat u voor problemen zou kunnen zorgen eens u volwassen was geworden. Uw familie besloot op dat moment u weg te sturen uit Afghanistan. Na een reis van 80 tot 85 dagen via onder meer Hongarije waar op 15 juni 2015 uw vingerafdrukken werden genomen kwam u in België aan op 28 juni 2015 waar u een dag later asiel aanvraag.

Die twee broers namen na uw vertrek de GSM van uw familie af en contacteerden u met de boodschap dat u niet meer mocht terugkeren omdat u nog steeds door hen gezocht wordt.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet geloofwaardig gebleken.

U verklaarde dat u Afghanistan moest verlaten omwille van een grondconflict met de machtige broers H.S. (...) en J. (...). U stelde dat uw vader niet wilde verkopen en dat uw moeder hem hierin steunde. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze periode dusdanig summier zijn, dat ze niet kunnen overtuigen. U kon niet zeggen wanneer dit begonnen was of hoe oud u toen was (CGVS p. 14). U kwam niet verder dan te stellen dat u zich verder niets meer herinnerde en dat u veel vergeten was onderweg. Er werd gevraagd wat u zich kon herinneren, hoe de sfeer thuis was bijvoorbeeld. U herhaalde dat u het niet meer weet en dat u zich dat niet meer herinnert (CGVS, p. 14, 16). Wanneer uw vader en broer vervolgens werden meegenomen, wist u niet (CGVS p. 16). Het Commissariaat-generaal erkent dat u toen jong was, maar redelijkerwijze mag van u verwacht worden dat u over deze problemen meer details zou kunnen vertellen, gezien dit de kern van uw asielrelaas uitmaakt en ook van een jeugdig persoon kan verwachten dat deze over de kern van het asielrelaas vragen kan beantwoorden. Bovendien was u geen kind meer maar al een adolescent ten tijde van uw vertrek. Zelfs wanneer u gewoon naar uw leeftijd op dat moment werd gevraagd of naar de algemene sfeer thuis toen die problemen begonnen, dient u hierop een antwoord schuldig te blijven. Uw vage verklaringen doen bijgevolg afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer redelijkerwijze kan worden verwacht dat u naar dit conflict bij uw familieleden zou hebben gepeild, gezien dit de reden is waarom u uw land bent ontvlucht en u een asielaanvraag hebt ingediend (CGVS, pp. 14, 18).

Voorts vertelde u dat die twee broers voor de Afghaanse autoriteiten werken, maar u kon niets meer over hen vertellen. U had alleen hun namen gehoord. U wist niet vanwaar zij afkomstig zijn of waar ze wonen, maar iedereen kent hun namen zo beweerde u (CGVS p. 14). Volgens u kent iedereen hen gewoon bij naam omdat ze machtig zijn in het dorp en omdat ze banden zouden hebben met de taliban en de regering. Echter, wanneer naar meer informatie gevraagd werd over deze mannen en hun concrete banden met de autoriteiten of taliban moest u het antwoord hierop schuldig blijven. Over hun activiteiten kon u eveneens maar weinig concreets vertellen. U stelde dat ze hoge posities hadden binnen de regering, maar u wist niet welk werk ze deden. U vertelde wel dat ze in andere dorpen ook al gronden hadden afgenomen, maar hierover kon u ook niets meer vertellen (CGVS, p. 15). U voegde nog toe dat ze mensen sloegen en ontvoerden, maar ook hierover kon u geen nadere toelichting geven (CGVS, p. 16). Het is tevens onduidelijk waarom ze zo graag uw vaders grond wilden kopen, onder welke voorwaarden (o.a. prijs) en wat hun bedoeling ermee was. U gaf wel aan dat de gronden in de buurt van de rivier lagen, maar waarom dit voor hen zo'n interessante ligging was wist u niet. Of andere bewoners die daar eveneens gronden hadden ook geconfronteerd werden met deze problemen wist u

niet (CGVS, p. 15). U wist niet wat zij intussen met de gronden die ze hebben afgenomen hadden gedaan, evenmin had u hiernaar geïnformeerd bij uw familie in uw contacten vanuit België (CGVS, p. 15, 18, 19). Dit laatste getuigt ook niet van bijzondere interesse in de problemen die uw familie deden besluiten u naar het buitenland te sturen.

Het is eveneens opvallend dat u ongeveer twee jaar lang bij uw tante in Jalalabad woonde alvorens er zich opnieuw problemen voordeden met die twee broers. Mochten deze twee broers dusdanig erop gebrand zijn om u uit de weg ruimen om te vermijden dat u in de toekomst voor problemen zou zorgen, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat zij geen twee jaar zouden wachten om u te traceren. Een ander gegeven dat in deze context weinig overtuigend overkomt, is dat zij de man van uw tante twee keer meenamen terwijl zij eigenlijk naar u op zoek waren en u wilden vermoorden. U kon hier geen aannemelijke verklaring voor bieden. U stelde eerst dat zij hem meenamen toen hij in zijn winkel aan het werk was en hem niet wisten wonen. Vervolgens stelde u dat zij wel langskwamen bij hem thuis, maar dat de man van uw tante hen toen vertelde dat u er niet was terwijl u er wel was. Ze probeerden u op dat moment blijkbaar niet te zoeken, want ze gingen naar eigen zeggen gewoon weer weg. Het was pas na uw vertrek uit Afghanistan dat ze opnieuw naar uw ooms huis kwamen en hun GSM afnamen om u weer te bedreigen (CGVS, p. 17, 18).

Tot slot is het geheel onduidelijk waarom u eigenlijk weggestuurd werd uit Afghanistan. U bleef daarover vaag en stelde dat u in de toekomst wel voor problemen zou kunnen zorgen waardoor u een doelwit was voor uw vaders vijanden. Maar over welke problemen dit ging of waarom u absoluut het land moest verlaten, kon u niets meer vertellen. Redelijkerwijze kan van u worden verwacht dat u zich aldus zou hebben geïnformeerd over de situatie voor u en uw familieleden. Dat er toen geen tijd was om het hierover te hebben, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, p. 18). Temeer er volgens uw verklaringen al twee jaar sprake was van deze problemen met J. (...) en H.S. (...).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, aangezien u daar de laatste twee jaar met uw moeder en broer bij uw tante en oom woonde. Bovendien bevindt uw familiaal netwerk zich nog steeds daar, aangezien uw oom en tante, moeder en broer en uw zus met haar gezin nog steeds in Jalalabad verblijven (CGVS p. 6). U legde ook verschillende verklaringen af omtrent uw bezigheden in Jalalabad. Hoewel u eerder stelde er amper te zijn buitengekomen (CGVS p. 8), blijkt uit uw verdere verklaringen dat u er in 2014 gedurende 5-6 maanden koranlessen volgde en dat u er vaak contacten had met uw vrienden met wie u cricket speelde of op straat wandelde (CGVS p. 12). U had er ook een goed leven, zo stelde u. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw problemen en die voor uw familie in Mehterlam en Jalalabad, ziet het CGVS dan ook geen redenen waarom u niet naar Jalalabad zou kunnen terugkeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. Vooreerst betoogt verzoeker dat de verwerende partij weigert hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij van mening is dat er voor burgers uit Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch dat hij afkomstig is uit Laghman waar hij heel zijn leven heeft gewoond, dat hij er geboren is en het overgrote deel van zijn leven heeft doorgebracht. Verzoeker citeert artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet en stelt dat uit de beleidsnota over Afghanistan van het Commissariaat-generaal blijkt dat de ernstige schade niet alleen wordt beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst, maar specifiek ten opzichte van de streek waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker stelt dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Laghman, dat dit door de verwerende partij niet wordt betwist en dat zijn nood aan internationale bescherming dan ook moet beoordeeld worden ten opzichte van de werkelijke streek van herkomst. Verzoeker wijst er op dat hij afkomstig is uit Laghman wat door de verwerende partij als onveilige regio wordt beschouwd en waardoor subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

2.1.2. Verzoeker wijst er op dat hij omwille van de zeer slechte situatie in Laghman ongeveer twee jaar voor zijn vertrek naar België samen met zijn familie gevlucht is naar Jalalabad, dat hij dan ook dient beschouwd te worden als een intern ontheemd persoon (hierna: IDP), dat volgens gezaghebbende bronnen van de Verenigde Naties, als intern ontheemd persoon moet beschouwd worden personen of groepen personen die gedwongen of verplicht werden te vluchten of hun woningen of plaatsen van gewoonlijk verblijf te verlaten, in het bijzonder als resultaat van of met als doel de effecten van een gewapend conflict, situaties van veralgemeend geweld, schendingen van de mensenrechten, natuurlijke rampen of rampen door menselijk toedoen te vermijden en die geen internationaal erkende staatsgrens hebben overschreden. Verzoeker meent dat ook de Internationale Organisatie voor Migratie ontheemde personen door het conflict in het zuiden, oosten en het westen, maar in stijgende lijn ook in het noorden en centraal Afghanistan als intern ontheemde personen beschouwt, alsook terugkerende asielzoekers en migranten die niet terug kunnen of willen naar hun regio van herkomst, beschouwt als intern ontheemde personen. Verzoeker wijst er op dat hij en zijn familie verplicht waren hun huis te verlaten als gevolg van de ernstige conflictsituatie in hun thuisstreek, dat zij slechts naar aanleiding van de problemen die zij kenden in zijn geboortedorp de laatste twee jaar voor zijn vertrek in Jalalabad verbleven, dat zij dan ook beschouwd dienen te worden als intern ontheemde personen in Jalalabad, dat het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag verkeerdelijk is uitgegaan van Jalalabad als feitelijke plaats van herkomst, dat Jalalabad dan ook hoogstens als een intern vluchtalternatief (hierna: IVA) in aanmerking kan worden genomen, dat als mogelijk IVA het moet voldoen aan voorwaarden van het IVA zoals aangegeven in de vreemdelingenwet en ingevuld door het UNHCR. Verzoeker wijst er op dat overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en de richtlijnen van het UNHCR er vooreerst een onderzoek moet gebeuren naar het redelijk karakter van het IVA. Na het citeren van voormelde bepaling, stelt verzoeker dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, waarna hij voormelde bepaling citeert. Verzoeker meent dat voormeld artikel 8 vereist dat er rekening dient te worden gehouden met de algemene en individuele omstandigheden zoals ze uiteengezet worden in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en ook dat er door de lidstaten daartoe nauwkeurige en actuele informatie wordt vergaard uit relevante bronnen. Deze individuele en algemene omstandigheden uit voormelde

bepalingen zijn (i) de verklaringen van verzoeker en alle documentatie in het bezit van verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, (ii) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en (iii) de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Hij vervolgt dat het UNHCR vereist dat bij de bepaling van het IVA rekening wordt gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dat rekening dient gehouden te worden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. Wat betreft de redelijkheid van het IVA vereist het UNHCR met betrekking tot Afghanistan duidelijk dat het IVA feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is. Verzoeker wijst er op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt.

2.1.3. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een IVA rust op de verwerende partij, heeft zij absoluut niet kunnen aantonen dat hij zich duurzaam kan vestigen in Jalalabad, zo stelt verzoeker. Hij meent dat de redelijkheid van het IVA niet eens onderzocht werd. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot de motivering *“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, aangezien u daar de laatste twee jaar met uw moeder en broer bij uw tante en oom woonde. Bovendien bevindt uw familiaal netwerk zich nog steeds daar, aangezien uw oom en tante, moeder en broer en uw zus met haar gezin nog steeds in Jalalabad verblijven (CGVS p. 6).”* Verzoeker meent dat deze motivering geenszins afdoende is om te besluiten dat Jalalabad voor hem een redelijk en duurzaam IVA vormt, dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat er bij de beoordeling van het IVA rekening gehouden wordt met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, dat dit impliceert dat er degelijk onderzoek moet worden verricht naar deze omstandigheden, wat *in casu* onvoldoende is gebeurd, dat er door de verwerende partij geen enkel bruikbare informatie werd aangebracht over mogelijke toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, levensmiddelen en andere basisrechten. Verzoeker wijst er voorts op dat miljoenen Afghanen emigreerden naar steden na 2001, dat is vastgesteld dat de belangrijke bevolkingsbewegingen van het onveilige platteland naar steden geen duurzame oplossing vormt, dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afgaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er humanitaire noden ontstaan. Verzoeker onderlijnt dat de situatie van IDP's in het bijzonder acuut is in stedelijke gebieden waar grote aantallen kwetsbare personen in noodlijdende omstandigheden leven onder de bedreiging van gedwongen uitzetting, dat daarenboven, gevallen van landafname vaak voorkomend zijn in Afghanistan alsook talrijke gevallen van landdisputen, wat de 'rule of law' en het genieten van mensenrechten ondermijnt. Wat huisvesting betreft, wenst verzoeker er op te wijzen dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang hebben tot dure woningen waar anderzijds de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken. Verzoeker stelt dat de toegang tot onderwijs voor minderjarigen, zoals hem zelf, zeer beperkt is. Verzoeker wijst er op dat hij, nadat zijn vader vermoord werd, samen met zijn gezin gevlucht is naar het huis van zijn oom in Jalalabad, dat deze oom een kleine winkel uitbaat in de stad en daarmee de enige kostwinner is van het gezin, dat hij op dit ogenblik reeds dient in te staan voor het levensonderhoud van zeven mensen, dat het hele gezin dan ook rekent op verzoeker, als oudste zoon, om zo snel mogelijk financieel bij te dragen, dat de mogelijkheid om een inkomen te vergaren in Jalalabad echter zeer beperkt is, dat de werkgelegenheid in Afghanistan erg laag is, dat de beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afgaanse arbeidsmarkt een reden is voor nieuwe verplaatsingen. Verzoeker wijst er op dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen onlangs een nota publiceerde waaruit hij vervolgens een aantal paragrafen citeert aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoeker wijst er op dat ook de toegang tot de gezondheidszorg in Jalalabad te wensen overlaat. Hij wenst er op te wijzen dat naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad de IDP's zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van de IDP's terecht komen, dat zij dan ook extra vatbaar zijn voor de slechte omstandigheden in de stad.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de toegankelijkheid van Jalalabad als IVA dient beoordeeld te worden in het licht van de snel wisselende oorlogssituatie, dat het UNHCR stelt dat de taliban en andere AGE door controle uitgeoefend op de bevolking hun bewegingsvrijheid beperken, dat met andere woorden de toegang tot de stad eveneens bemoeilijkt wordt door AGE's. Hij wijst er op dat de Afghaanse regering als beleid heeft de hervestiging in steden te verijdelen en de voorkeur geeft aan hervestiging in de herkomstplek, dat dit blijkt uit de manier waarop IDP's behandeld worden door de Afghaanse overheid en hun moeilijke leefomstandigheden als gevolg. Daarnaast wijst verzoeker er op dat de banden met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen.

2.1.4. Deze algemene context toont volgens verzoeker aan dat bij het vaststellen van een IVA, er een grote voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij dit zorgvuldig heeft onderzocht, dat hij en zijn gezin als IDP's extra kwetsbaar zijn in Jalalabad en bijzonder vatbaar voor de slechte socio-economische omstandigheden, dat er geen enkel onderzoek werd verricht door de verwerende partij naar de concrete omstandigheden waarin hij leefde en zijn mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien bij terugkeer. Verzoeker stelt dat de verwerende partij louter verwijst naar zijn familiaal netwerk waarop hij eventueel zou kunnen terugvallen in Jalalabad, doch hij meent dat het vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk niet voldoende is, dat dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Verzoeker stelt dat hoewel een familiaal netwerk een middel van bijstand vormt, UNHCR er op wijst dat dit netwerk in veel gevallen is uitgeput, dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de een of andere stad van het land, niet kan afgeleid worden dat steun aanwezig is, dat dit overeenstemt met de beschrijving van de humanitaire crisis in het UNOCHA rapport van 2013. Verzoeker wijst er op dat de uitwijzing een einde maakt aan een bron van inkomsten en dat de schuld van de reis naar Europa niet meer kan afbetaald worden, dat veel families in Afghanistan rekenen op de financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven, dat dit wordt besproken in een studie van L. SCHUSTER en N. MAJIDI, dat het dan ook onontbeerlijk is om de redelijkheid van het IVA *in concreto* te beoordelen, na onderzoek naar de persoonlijke situatie van de asielzoeker, dat *in casu* echter niet onderzocht werd of hij en zijn gezin effectief langdurig kunnen terugvallen op materiële of financiële steun van zijn oom en tante, noch in welke omstandigheden zij leefden zonder mannelijk gezinshoofd, dat zijn oom namelijk niet in staat is om nog veel langer als enige kostwinner in te staan voor het levensonderhoud van zowel zijn eigen gezin als het gezin van verzoeker dat hij erop rekent dat verzoeker zo spoedig mogelijk financieel zal beginnen bijdragen, zodat zijn oom zijn gezin kan blijven opvangen.

Ten slotte dient volgens verzoeker te worden opgemerkt dat het IVA anders dient te worden beoordeeld in geval van minderjarigen.

Concluderend stelt verzoeker dat de verwerende partij Jalalabad verkeerdelijk als herkomstregio heeft beschouwd, maar dit in tegendeel had moeten beoordelen als IVA, dat een zorgvuldige beoordeling van de redelijkheid van dit IVA dan ook volledig afwezig was, dat er rekening dient gehouden te worden met de slechte socio-economische omstandigheden in Jalalabad en de jeugdige leeftijd van verzoeker, dat door de verwerende partij onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de concrete omstandigheden waarin hij en zijn gezin leefde in Jalalabad. Verzoeker wijst er op dat zijn oom als enige kostwinner niet langer in staat is om zowel zijn eigen gezin als dat van verzoeker te onderhouden, dat zij echter volledig afhankelijk zijn van deze financiële en materiële steun, dat zodra deze steun wegvalt het gezin riskeert als intern ontheemden te belanden in een zeer precare situatie waarbij het *quasi* onmogelijk wordt om nog in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, dat de verwerende partij, alhoewel ze daartoe wettelijk verplicht is, geen onderzoek heeft gevoerd naar die elementen, alsook geen bronnen heeft over verzameld, dat het IVA geëvalueerd moet worden rekening houdend met de algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om zich te hervestigen, dat de verwerende partij alle relevante individuele elementen in rekening dient te brengen bij het bepalen van het IVA. Verzoeker stelt dat uit alle beschikbare informatie duidelijk blijkt dat Jalalabad onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk IVA, dat de bewijslast dat Jalalabad een redelijk IVA zou vormen volledig bij de asielinstanties ligt, dat dit *in casu* niet werd bewezen. Verzoeker meent dan ook dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen te oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat de verwerende partij zorgvuldiger onderzoek had moeten voeren, rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken, dat door dit niet te doen, de verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de hierboven vermelde wettelijke bepalingen schendt. Ten slotte meent

verzoeker dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt doordat zij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

2.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker, zoals blijkt uit zijn inventaris, volgende stukken:

- “1. *Bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 juni 2016;*
2. *UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internai Flight or Relo-cation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3e2791a4.html> :*
3. *UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>:*
4. *ICG, Afghanistan: What Now for Refugees? Asia Report n°175, 31 August 2009, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/175-afghanistan-what-now-for-refugees.aspx> :*
5. *UN Human Rights Council, Compilation : [Universal Periodic Review] : Afghani-stan / prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21, 11 November 2013, A/HRC/WG.6/18/AFG/2, <http://www.refworld.org/docid/52ea4c8a4.html> ;*
6. *Nassim Majidi MEI-FRS, Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan, 25 January 2011;*
7. *UNHCR, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review: Afghanistan, June 2013, <http://www.refworld.org/docid/51b81fa54.html>;*
8. *ASYLOS, Afghanistan: Internai Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Ma- zar-e-Sharif mei 2016, beschikbaar op www.asvlos.eu, pp. 4-5 en 46-55;*
9. *ILO, Assessment of livelihood opportunities for returnees/internally displaced persons and host communities in Afghanistan, 20 May 2013, pp. 18-25;*
10. *BCHV juni 2014, Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure;*
11. *Afghanistan Analyst Network (AAN) Christine Roehrs, On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced, 20 Octobre 2013, <http://www.afghanistan-analysts.org/on-the-run-without-aid-the-much-delayed-policy-on-afghanistans-internally-displaced/>;*
12. *UNOCHA, AFGHANISTAN Common Humanitarian Action Plan Mid-Year Re-view 2013, June 2013;*
13. *Liza Schuster and Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, 8 mai 2013, <http://migration.oxfordjournals.org/content/earlv/2013/05/08/migration.mns011.fui1>;*
14. *UNHCR, Guidelines on Internation Protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 december 2009, HCR/GIP/09/08;*
15. *Attest BJB.”*

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen opdat bijkomend onderzoek kan worden verricht met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.5. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.7. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo stelde de commissaris-generaal terecht *“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet geloofwaardig gebleken.*

U verklaarde dat u Afghanistan moest verlaten omwille van een grondconflict met de machtige broers H.S. (...) en J. (...). U stelde dat uw vader niet wilde verkopen en dat uw moeder hem hierin steunde. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen over deze periode dusdanig summier zijn, dat ze niet kunnen overtuigen. U kon niet zeggen wanneer dit begonnen was of hoe oud u toen was (CGVS p. 14). U kwam niet verder dan te stellen dat u zich verder niets meer herinnerde en dat u veel vergeten was onderweg. Er werd gevraagd wat u zich kon herinneren, hoe de sfeer thuis was bijvoorbeeld. U herhaalde dat u het niet meer weet en dat u zich dat niet meer herinnert (CGVS, p. 14, 16). Wanneer uw vader en broer vervolgens werden meegenomen, wist u niet (CGVS p. 16). Het Commissariaat-generaal erkent dat u toen jong was, maar redelijkerwijze mag van u verwacht worden dat u over deze problemen meer details zou kunnen vertellen, gezien dit de kern van uw asielrelaas uitmaakt en ook van een jeugdig persoon kan verwachten dat deze over de kern van het asielrelaas vragen kan beantwoorden. Bovendien was u geen kind meer maar al een adolescent ten tijde van uw vertrek. Zelfs wanneer u gewoon naar uw leeftijd op dat moment werd gevraagd of naar de algemene sfeer thuis toen die problemen begonnen, dient u hierop een antwoord schuldig te blijven. Uw vage verklaringen doen bijgevolg afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer redelijkerwijze kan worden verwacht dat u naar dit

conflict bij uw familieleden zou hebben gepeild, gezien dit de reden is waarom u uw land bent ontvlucht en u een asielaanvraag hebt ingediend (CGVS, pp. 14, 18).

Voorts vertelde u dat die twee broers voor de Afghaanse autoriteiten werken, maar u kon niets meer over hen vertellen. U had alleen hun namen gehoord. U wist niet vanwaar zij afkomstig zijn of waar ze wonen, maar iedereen kent hun namen zo beweerde u (CGVS p. 14). Volgens u kent iedereen hen gewoon bij naam omdat ze machtig zijn in het dorp en omdat ze banden zouden hebben met de taliban en de regering. Echter, wanneer naar meer informatie gevraagd werd over deze mannen en hun concrete banden met de autoriteiten of taliban moest u het antwoord hierop schuldig blijven. Over hun activiteiten kon u eveneens maar weinig concreets vertellen. U stelde dat ze hoge posities hadden binnen de regering, maar u wist niet welk werk ze deden. U vertelde wel dat ze in andere dorpen ook al gronden hadden afgenomen, maar hierover kon u ook niets meer vertellen (CGVS, p. 15). U voegde nog toe dat ze mensen sloegen en ontvoerden, maar ook hierover kon u geen nadere toelichting geven (CGVS, p. 16). Het is tevens onduidelijk waarom ze zo graag uw vaders grond wilden kopen, onder welke voorwaarden (o.a. prijs) en wat hun bedoeling ermee was. U gaf wel aan dat de gronden in de buurt van de rivier lagen, maar waarom dit voor hen zo'n interessante ligging was wist u niet. Of andere bewoners die daar eveneens gronden hadden ook geconfronteerd werden met deze problemen wist u niet (CGVS, p. 15). U wist niet wat zij intussen met de gronden die ze hebben afgenomen hadden gedaan, evenmin had u hiernaar geïnformeerd bij uw familie in uw contacten vanuit België (CGVS, p. 15, 18, 19). Dit laatste getuigt ook niet van bijzondere interesse in de problemen die uw familie deden besluiten u naar het buitenland te sturen.

Het is eveneens opvallend dat u ongeveer twee jaar lang bij uw tante in Jalalabad woonde alvorens er zich opnieuw problemen voordeden met die twee broers. Mochten deze twee broers dusdanig erop gebrand zijn om u uit de weg ruimen om te vermijden dat u in de toekomst voor problemen zou zorgen, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat zij geen twee jaar zouden wachten om u te traceren. Een ander gegeven dat in deze context weinig overtuigend overkomt, is dat zij de man van uw tante twee keer meenamen terwijl zij eigenlijk naar u op zoek waren en u wilden vermoorden. U kon hier geen aannemelijke verklaring voor bieden. U stelde eerst dat zij hem meenamen toen hij in zijn winkel aan het werk was en hem niet wisten wonen. Vervolgens stelde u dat zij wel langskwamen bij hem thuis, maar dat de man van uw tante hen toen vertelde dat u er niet was terwijl u er wel was. Ze probeerden u op dat moment blijkbaar niet te zoeken, want ze gingen naar eigen zeggen gewoon weer weg. Het was pas na uw vertrek uit Afghanistan dat ze opnieuw naar uw ooms huis kwamen en hun GSM afnamen om u weer te bedreigen (CGVS, p. 17, 18).

Tot slot is het geheel onduidelijk waarom u eigenlijk weggestuurd werd uit Afghanistan. U bleef daarover vaag en stelde dat u in de toekomst wel voor problemen zou kunnen zorgen waardoor u een doelwit was voor uw vaders vijanden. Maar over welke problemen dit ging of waarom u absoluut het land moest verlaten, kon u niets meer vertellen. Redelijkerwijze kan van u worden verwacht dat u zich aldus zou hebben geïnformeerd over de situatie voor u en uw familieleden. Dat er toen geen tijd was om het hierover te hebben, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, p. 18). Temeer er volgens uw verklaringen al twee jaar sprake was van deze problemen met J. (...) en H.S. (...).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken." De door de commissaris-generaal gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.10. Zelfs indien zou moeten geoordeeld worden dat Laghman, - en aldus niet Jalalabad waar verzoeker de laatste twee jaar verbleef -, de regio van herkomst van verzoeker is en aanvaard kan worden dat verzoeker voorheen als IDP in Jalalabad verbleef en ook als terugkeerder zal kunnen beschouwd worden als IDP in Jalalabad, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zoals blijkt uit wat volgt.

2.11. Betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad motiveert de commissaris-generaal terecht wat volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, aangezien u daar de laatste twee jaar met uw moeder en broer bij uw tante en oom woonde." en "Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

Wat betreft de bereikbaarheid van Jalalabad, blijkt uit de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (AD, stuk 15, Landeninformatie) dat Jalalabad bereikbaar is over de weg vanuit Kabul en het allergrootste gevaar op deze weg het roekeloze verkeer is. Uit deze informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Door louter te verwijzen naar de snel wisselende oorlogssituatie en door er op te wijzen dat het UNHCR stelt dat de taliban en andere AGE's, door controle uitgeoefend op de bevolking, hun bewegingsvrijheid beperken en hieruit te concluderen dat met andere woorden de toegang tot de stad eveneens bemoeilijkt wordt door AGE's, toont verzoeker geenszins aan dat hij zich niet op een veilige manier toegang kan verschaffen tot de stad Jalalabad. De citaten waarnaar verzoeker verwijst betreffen theoretische uiteenzettingen betreffende welke elementen in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van de relevantie van een IVA voor Afghaanse asielzoeker alsook algemene vaststellingen betreffende de beperkingen op het recht van vrije beweging door illegale checkpoints en het gebruik van IED's door AGE's in Afghanistan, doch doen voormelde citaten geen afbreuk aan de vaststellingen in de vorige paragraaf. Immers wordt niet ontkend dat er sporadisch aanslagen plaatsvinden op de weg vanuit Kabul naar Jalalabad, doch wordt gesteld dat deze aanslagen op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken. De citaten maken melding dat IED's vaak een impact hebben op burgers die zich op de publieke wegen begeven, doch tonen niet aan dat op de weg vanuit Kabul naar Jalalabad vaak burgerslachtoffers vallen door aanslagen.

2.12. De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“Bovendien bevindt uw familiaal netwerk zich nog steeds daar, aangezien uw oom en tante, moeder en broer en uw zus met haar gezin nog steeds in Jalalabad verblijven (CGVS p. 6). U legde ook verschillende verklaringen af omtrent uw bezigheden in Jalalabad. Hoewel u eerder stelde er amper te zijn buitengekomen (CGVS p. 8), blijkt uit uw verdere verklaringen dat u er in 2014 gedurende 5-6 maanden koranlessen volgde en dat u er vaak contacten had met uw vrienden met wie u cricket speelde of op straat wandelde (CGVS p. 12). U had er ook een goed leven, zo stelde u. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw problemen en die voor uw familie in Mehterlam en Jalalabad, ziet het CGVS dan ook geen redenen waarom u niet naar Jalalabad zou kunnen terugkeren.”

Daarnaast wijst de Raad er op dat verzoeker aangaf dat zijn oom een winkel had en dat hij samen met zijn moeder en broer, voor zijn vlucht, reeds twee jaar bij zijn oom inwoonde. Gezien het feit dat verzoeker als minderjarige reeds twee jaar bij zijn oom inwoonde samen met diens gezin en zijn moeder en zijn broer (gehoor CGVS, p. 4 en p. 6), gezien zijn oom destijds verzoekers reis naar België financierde (verklaring DVZ, vraag nr. 31) en zijn oom, zoals blijkt uit verzoekers verzoekschrift, nog steeds een winkel uitbaat en verzoeker nog steeds in contact is met hem (gehoor CGVS, p. 7) kan aangenomen worden dat verzoeker kan rekenen op de ondersteuning en bijstand voor huisvesting en levensonderhoud van zijn oom indien hij zich in Jalalabad vestigt. Er kan aldus aangenomen worden, gelet op het feit dat verzoeker voor zijn vlucht naar België inwoonde bij zijn oom, dat er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Ter volledigheid wijst de Raad er op dat het aannemen van het bestaan van familie die effectief de verwachte steun kan bieden, niet enkel gebaseerd is op de vaststelling dat er familie aanwezig is in Jalalabad, doch eveneens op de vaststelling dat verzoeker reeds twee jaar kon inwonen bij zijn oom, dat zijn oom een winkel uitbaat en in de mogelijkheid was verzoekers reis naar België te financieren.

Bovendien wijst de Raad er op dat het intern vestigingsalternatief voor verzoeker als minderjarige redelijk is daar hij in Jalalabad terecht kan bij zijn oom waar ook zijn moeder en zijn broer inwonen en daar hij reeds twee jaar in Jalalabad bij zijn oom woonde en er vrienden en bezigheden had.

2.13. Verzoeker voert een theoretisch betoog welke elementen in rekening moeten worden genomen bij de bepaling van een IVA en het beoordelen van de redelijkheid van een IVA en wijst er op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties ligt, doch toont hiermee geenszins aan welke omstandigheden zich in zijn geval verzetten tegen een IVA in Jalalabad. Met andere woorden toont verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting geenszins *in concreto* aan dat er, in tegenstelling tot de vaststellingen in punt 2.12. waaruit blijkt dat er voor hem een redelijk intern vestigingsalternatief beschikbaar is in Jalalabad, voor hem geen redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikbaar zijn in Jalalabad.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn oom een kleine winkel uitbaat in de stad en daarmee de enige kostwinner is van het gezin, dat hij op dit ogenblik reeds dient in te staan voor het levensonderhoud van zeven mensen, toont hij geenszins aan dat het inkomen van zijn oom niet zou volstaan om in het

levensonderhoud van zijn gezinsleden te voorzien en toont hij niet aan dat hij niet op huisvesting en bijstand van zijn oom zou kunnen rekenen. Bovendien stelt de Raad vast dat zijn oom in de mogelijkheid was om de reis van verzoeker naar België te financieren. Waar verzoeker stelt dat niet werd nagegaan in welke omstandigheden het gezin leefde zonder mannelijk gezinshoofd, wijst de Raad er op dat verzoeker en zijn moeder en broer, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor en in het verzoekschrift, introkken bij zijn oom in Jalalabad, alsook dat zijn moeder en broer daar nog steeds verblijven en verzoeker nog contact heeft met zijn oom, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn gezin langere tijd diende te leven zonder gezinshoofd, noch dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad zou dienen te leven zonder mannelijk gezinshoofd. Waar verzoeker stelt dat zijn oom niet in staat is om nog veel langer als enige kostwinner in te staan voor het levensonderhoud van zowel zijn eigen gezin als het gezin van verzoeker, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Hij toont geenszins aan dat zijn oom, die gedurende twee jaar in de mogelijkheid was om zijn eigen gezin alsook verzoeker, zijn moeder en zijn broer te huisvesten en in hun levensonderhoud te voorzien alsook daarenboven in de mogelijkheid was verzoekers reis naar België te bekostigen, niet langer in staat zou zijn in te staan voor verzoekers levensonderhoud. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat het voor hem onmogelijk is om in de toekomst werk te vinden in Jalalabad en op die manier financieel bij te dragen. Het enkel verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat de werkgelegenheid in Afghanistan erg laag is, volstaat hiertoe niet. Verzoeker haalt geen argumenten aan waarom de toegang tot de arbeidsmarkt in Jalalabad voor hem in de toekomst problematisch zou zijn. De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet aantoont dat indien zijn oom niet meer of niet meer alleen kan instaan voor het levensonderhoud van de gezinsleden, hij verhindert zou zijn zijn oom bij te staan, te helpen of te vervangen in diens winkel.

2.14. Verzoeker wijst er op dat miljoenen Afghanen emigreerden naar steden na 2001, dat is vastgesteld dat de belangrijke bevolkingsbewegingen van het onveilige platteland naar steden geen duurzame oplossing vormt, dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er humanitaire noden ontstaan, dat de situatie van IDP's in het bijzonder acuut is in stedelijke gebieden waar grote aantallen kwetsbare personen in noodlijdende omstandigheden leven onder de bedreiging van gedwongen uitzetting, dat daarenboven, gevallen van landafname vaak voorkomend zijn in Afghanistan alsook talrijke gevallen van landdisputen, wat de 'rule of law' en het genieten van mensenrechten ondermijnt, dat wat huisvesting betreft de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken. Voorts stelt hij dat naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad de IDP's zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van de IDP's terecht komen, dat zij dan ook extra vatbaar zijn voor de slechte omstandigheden in de stad, dat de Afghaanse regering als beleid heeft de hervestiging in steden te verijdelen en de voorkeur geeft aan hervestiging in de herkomstplek, dat dit blijkt uit de manier waarop IDP's behandeld worden door de Afghaanse overheid en hun moeilijke leefomstandigheden als gevolg. Verzoeker meent dat hij en zijn gezin als IDP's extra kwetsbaar zijn in Jalalabad en bijzonder vatbaar voor de slechte socio-economische omstandigheden.

De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog geen afbreuk doet aan de hoger weergegeven motivering in punt 2.12. met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad daar kan aangenomen worden dat verzoeker kan rekenen op de ondersteuning en bijstand van zijn oom indien hij zich in Jalalabad vestigt. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precare humanitaire omstandigheden zal terecht komen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Niets wijst erop dat verzoeker in Afghanistan geen andere optie rest dan zijn toevlucht te zoeken tot informele wijken in Jalalabad.

Waar verzoeker stelt dat zijn oom als enige kostwinner niet langer in staat is om zowel zijn eigen gezin als dat van verzoeker te onderhouden, dat zij echter volledig afhankelijk zijn van deze financiële en materiële steun, dat zodra deze steun wegvalt het gezin riskeert als intern ontheemden te belanden in een zeer precare situatie waarbij het *quasi* onmogelijk wordt om nog in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de bewering dat zijn oom als enige kostwinner niet langer in staat is om zowel zijn eigen gezin als dat van verzoeker te onderhouden, terwijl hij geenszins aantoont dat zijn oom, die gedurende twee jaar in de mogelijkheid was om zijn eigen gezin alsook verzoeker, zijn moeder en zijn broer te huisvesten en in hun levensonderhoud te voorzien alsook daarenboven in de mogelijkheid was verzoekers reis naar België te bekostigen, niet langer in staat zou zijn in te staan voor verzoekers levensonderhoud. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat het voor hem onmogelijk is om in de toekomst werk te vinden in Jalalabad en op die manier financieel bij te dragen.

2.15. Waar verzoeker voorhoudt dat de toegang tot onderwijs voor minderjarigen, zoals hem zelf, zeer beperkt is, wijst de Raad er op dat uit de door verzoeker geciteerde paragraaf geenszins blijkt dat de toegang tot het onderwijs beperkt is. Integendeel wordt gewag gemaakt van het feit dat in de stad het niet moeilijk is om kinderen in te schrijven in overheidsscholen daar ze kosteloos zijn. Echter wordt er wel op gewezen dat vele kinderen gaan werken. Een 'beperkte' toegang tot het onderwijs voor minderjarigen blijkt aldus geenszins uit de door verzoeker geciteerde tekst.

Waar verzoeker stelt dat de toegang tot gezondheidszorg in Jalalabad te wensen overlaat, wijst de Raad er op dat verzoeker niet aantoont medische hulp nodig te hebben die voor hem niet toegankelijk zou zijn in Jalalabad.

Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.16. De stelling van verzoeker dat een uitwijzing een einde maakt aan een bron van inkomsten en dat de schuld van de reis naar Europa niet meer kan afbetaald worden, dat veel families in Afghanistan rekenen op de financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven, dat dit wordt besproken in een studie van L. SCHUSTER en N. MAJIDI, betreft verzoeker geenszins op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat voormelde geschetste situatie ook in zijn geval geldig is. Bovendien stelt de Raad vast dat uit het dossier geenszins blijkt dat de uitwijzing van verzoeker een einde zou maken aan een 'bron van inkomsten'.

2.17. Waar verzoeker meent dat een intern vestigingsalternatief anders dient beoordeeld te worden in geval van minderjarigen, toont hij geenszins aan welke andere factoren de Raad nog in rekening dient te nemen bij het beoordelen van het beschikbaar zijn voor verzoeker van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief. Hij toont niet aan dat de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, zoals vermeld in punt 2.12., niet correct of niet afdoende is daar hij minderjarig is. De Raad houdt rekening met het feit dat verzoeker minderjarig is, doch oordeelt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad *in casu* redelijk is, om de reden vermeld in punt 2.12. Verzoeker toont niet aan dat zijn minderjarige leeftijd in dit geval een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad in de weg staat.

2.18. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet niet in op welke wijze de opmerking dat de banden met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen, afbreuk kan doen aan voormelde vaststellingen.

2.19. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.21. Artikel 13 van het EVRM waarborgt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.22. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen opdat bijkomend onderzoek kan worden verricht met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER